

Umuda Dair Her İklim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Aralık 2019

Göğün öğünlerine tanıklık eden bir martının kanatlarında doğan güneşin ışıdığı bir rahmet ezkaza dillenen de ve dilemması şehrin.

Kuytuların gergefi.

Aşkın da ihlali.

Sergüzeşt bir eylem elbette rüzgârın künyesinde yatan ve de yazan bir tüy sıklet buluttan nemalandığım.

Kaynakçam hazin bir tarife ve her nasılsa hurafeler, püsküllü belası gerçeklerin.

Şimdi bakaya kalan hayallerin sırtındayım ve kamçılıdığım imgelerden kendime tutturmuşum mademki bir yol ve de bir türkü içimin ahkâm kesen beyitlerinde mi saklı benim sırlarım?

Rahmetin tanıklığında sulu sepken gözlerim.

Miadı dolmuş ders notlarım ve hala yıllarımın geçtiği amfilerden tahliye edemiyorum öğrenci ruhumu.

Kıyama durduğum her yeni gün ve öncesinde geceye beyitler yağdırdığım. Kazayağı yorgunluğu düşlerimin nihayetinde gerile gerile yok olan o kırışıklıklar lakin naftalin kokulu mazime atıfta bulunduğumun ertesi illa ki kat izi kalıyor yüreğimin şakiyan muhabbet kuşlarında sözüm ona yazarak telafi ediyorum geçmişin ölgün ve de süzgün pişmanlıklarını.

Gücün ivme kazandığı.

Oysaki kendimi güçsüz addettiğim yorgun ve manalı tefrika.

Hutbelerde buluyorum aradığım huzuru ve cennet iken acıların ayağının altında bu sefer annemin elleri ile sarılıyorum huzura ve onun duaları sonlanmasın ve eksilmesin diye tüm yüreğimle ve gücümle dua ediyorum.

Bazen tarıyorum ruhumu bir röntgen cihazı gibi.

Bazen tarıyorum saçlarımı ve kızıl çığlıklar kafa derimi soyuyor oysaki çıplak olan sadece ruhum ve örtündüğüm kadar kat kat giyiniyorum ve saçım iken sürekli uzayan ben sadece boyumu ölçüyorum ne

kadar uzadım diye...

Yalandan haz etmediğim.

Gözümden sakındığım gerçekler ve sevdiğim insanlar.

Sevilmeye şerh düştüğüm yine de umurumda dahi değilken sevmek, sevmenin önsezisi iken karşımdakine duyduğum güven ve inanç.

Şarkıların gıyabında buz tutan saçaklar oysaki yağmur bile düşünceli ve zar zor düşüyor bulutlardan ne de olsa biz dünyayı bir ömür cezalandırmış ve doğayı katletmişken şimdi tabiat alıyor intikamını bizden.

Ve yeni doğan bir bebek.

Bir tane daha.

Ölü doğan bir ümit ve bakaya kalan umut.

Aşkın sancağı ve de şerefesi.

Serdiğimiz kadar da sardığımız. Yandığımız kadar yakıyor muyuz peki?

Kılıç kuşanan üç beş şiir ve şair olmayı reddettiğim lakin şiir yazmaktan da geri duramadığım.

İkilem yüklüyüm iki lafın arası ve devrik cümleleri sağlatıyorum kalemle çizdiğim kaşa bir de bir damla yaş eklerken.

Bir hengâme ki yola düştüğümüz.

Bir sevda ki yoldan çıktığım.

Bir rivayet belki de büyülü gölgelerden kendime kıyamet biçtiğim ve sekanti yüreğin oysaki binlerce asır ben insan olmaya meyletmişim.

Aşkın kazası ise özlem.

Özlemin demi ise acı.

Acının ibaresi elbette şiir ve gizem.

Yakut gözlerinde mevsimin ve anne kokan bir tabak çorba her ne kadar soğuk olsa da sevgiyle servis eden bir rahmet mademki sevginin ikamesi...

Üşüyorum düştüğüme kani.

Düşüyorum yandığım kadar.

Ve üşenmeden sevip niyet ediyorum elbette niyazımda saklı tutulması bir özlem ve rivayet ile küllerimden doğmanın da mucidi iken sevdalı yüreğim ve sefil kalemim.

Nihayetinde Kale'm düştü işte ve ben de şerh düştüm geceye:

Ne olur yarın, iyi bir gün olsun...

En azından canımın daha az yandığı.